

Arrest

nr. 229 403 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 20
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met mevrouw K. R., de Belgische echtgenote.

1.2. Op 21 januari 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 17 november 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 28 juni 2018.

1.4. Op 4 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit resulteert in een beslissing van 27 juni 2019, die deze aanvraag onontvankelijk verklaart.

1.5. Op 27 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing, die stelt:

“(…)

De heer

Naam, voornaam: A. B., O.

geboortedatum: 01.01.1970

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*
- (…)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. In feite

Verzoeker bewam voorheen het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw K. R.

Momenteel woont verzoeker samen met zijn broer, die de Belgische nationaliteit heeft.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op 27 juni 2019 de bestreden beslissing heeft genomen 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Deze beslissing werd hem betekend op 16 juli 2019.

Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker de bestreden beslissing genomen 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Het dient benadrukt te worden dat deze beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Er werd met name in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekers broer de Belgische nationaliteit heeft, die momenteel zorgt voor het onderhoud van verzoeker, noch met het feit dat verzoeker al jarenlang in België verblijft, waarvan ook lange tijd legaal, gezien het feit dat hij zijn verblijfsvergunning had bekomen in functie van zijn Belgische echtgenote. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan nochtans wel degelijk op de hoogte.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft voorheen al, in RvV arrest nr. 205.020 van 7 juni 2018, de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat door de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd werd aan een langdurig (legaal) verblijvende vreemdeling een inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, dat beschermd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. In zo'n geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. DVZ mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Verzoeker verwijst hiernaar, omdat hijzelf zich ook in deze situatie bevindt.

Dal de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: het bevel om het grondgebied te

verlaten wordt gegeven omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en zij geen houder is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Hierna zal worden onderzocht of de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De verzoekende partij benadrukt dat er geen zorgvuldige feitenvinding is verricht omdat geen rekening is gehouden met haar lang verblijf in België (waarvan een gedeelte legaal door de toekenning van het verblijfsrecht in functie van haar echtgenote) en geen rekening is gehouden met het verblijf van haar broer in België, die de Belgische nationaliteit heeft, zodat ook artikel 8 van het EVRM geschonden is.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, slechts enkel een onderzoeksplicht. In dit geval moet de bestreden beslissing samen gelezen worden met de beslissing van 27 juni 2019, diezelfde dag genomen, die de aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaart en die op haar beurt de toepassing van artikel 8 van het EVRM bespreekt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij heeft geen beroep aangetekend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van haar aanvraag van 4 september 2018 (aanvraag gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gezin vormt met haar vroegere partner.

Deze beslissing stelt:

“(…)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zoud hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is op 31.10.2012 gehuwd met mevrouw K. R. (Belgische) Betrokkene werd in functie van dit huwelijk in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 09.01.2020. Doch uit het socio-economisch onderzoek blijkt dat betrokkene geen gezin meer zou vormen met mevrouw en werd er op een einde gesteld aan zijn verblijf. Betrokkene voldeed niet meer aan de voorwaarden. Betrokkene haalt aan dat hij hier bij zijn broer zou verblijven (Belg). Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze persoon op geen enkele wijze aantoonst. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien de samenwoning met zijn broer en het centrum van zijn belangen hier in België liggen. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkene de verwantschap met zijn zogenaamde broer niet aantoonst. Zelfs indien er toch banden werden voorgelegd dan nog toont betrokkene niet aan dat zijn band met deze persoon zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Betrokkene haalt – naast zijn vermeende lange verblijfsduur in België- als buitengewone omstandigheid, zijn integratie en lokale verankering met sociale banden aan. Betrokkene legt verschillende deelcertificaten voor Nederlandse les dd. 23.03.2016; dd. 13.11.2015; dd. 03.06.2015 en een attest van taalstage, hij zou ook de Franse taal beheersen, doch deze bewijzen zijn niet voldoende. De vermeende integratie is aldus niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Betrokkene haalt ook aan dat hij direct aan een arbeidscontract zou komen wanneer hij hier een verblijf zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

(…)”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister wel degelijk rekening hield met de elementen die thans in het middel worden opgesomd. Ook het privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM is onderzocht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de geciteerde motieven kennelijk onredelijk zijn of onzorgvuldig zijn genomen.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de gemachtigde moest overgaan tot een belangenafweging en er een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij weerlegt niet de motieven over het gevoerde onderzoek, weliswaar in het kader van een andere procedure terwijl artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht inhoudt en geen motiveringsplicht. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een onzorgvuldig onderzoek is geschiedt.

Bovendien, in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omwille van haar relatie met haar broer, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar broer die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar broer aan.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen, er een niet correcte beoordeling plaatsvond of dat de feiten geen steun vinden in het administratief dossier.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN